

for, om hun skal have lov til det, hvis hun har lyst til det.

Og det tredje spørgsmål, jeg vil stille, er om det dér med forskelsbehandling: Mener fru Birthe Rønn Hornbech, at det var rimeligt med den gamle integrationsydelse, som betød, at en 67-årig nytilkommen flygtning på integrationsydelse fik under halvdelen af, hvad en dansk folkepensionist fik? Mener fru Birthe Rønn Hornbech, at det er rimeligt?

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg synes ikke, fru Birthe Rønn Hornbechs selvvalgte martyrium er særlig rart at høre på, altså det dér med, at alle kalder én racist, og at alle ikke lader én sige, hvad man vil. Og jeg vil gerne sige til fru Birthe Rønn Hornbech, at alt, hvad fru Birthe Rønn Hornbech siger, bliver taget for pålydende af os, og der er ikke nogen løftet pegefinger imod at være hverken racist eller noget som helst andet.

Jeg savnede i fru Birthe Rønn Hornbechs svar til mig et svar på spørgsmålet om den administration, der var i Udlændingestyrelsen i sommerens løb, og som fru Birthe Rønn Hornbech jo bl.a. kender fra Retsudvalget. Jeg vil godt vide, om fru Birthe Rønn Hornbech synes, at nogle af de sager, der er nævnt dér, var specielt fornuftige afgørelser. Og når jeg spørger, er det jo, fordi man kan risikere i løbet af et eller andet antal år, at der sidder en regering, hvor fru Birthe Rønn Hornbech har en vis indflydelse på, hvordan den slags skal administreres, og så er det jo meget rart at vide, hvordan holdningen er til det.

Ikke for at fortsætte den teologiske diskussion, men jeg vil bare igen vende tilbage til Bjergprædikenen. Altså næstekærligheden og respekten for andre er jo noget centralt i kristendommen. Fører det så ikke også i fru Birthe Rønn Hornbechs kristendom til, at man selvfølgelig så skal skabe rammerne for, at de andre kan agere. Det er ikke det, jeg har hørt fra fru Birthe Rønn Hornbech.

Det betyder ikke, at man skal være enig med dem, og det betyder slet ikke, at man skal følge det, de andre vil, men man skal vel give plads, og det synes jeg ikke det lyder så meget til i fru Birthe Rønn Hornbechs indlæg her i dag.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Jann Sjørnsen og derefter hr. Poul Erik Dyrland.

Med de her mange korte bemærkninger er det altså vældig praktisk, at folk er i nærheden af ordførerbordet.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Ja, vi er jo hurtige somme tider, men o.k.

Fru Birthe Rønn Hornbech var i sin korte bemærkning tidligere i debatten inde på retten til at have en tro, og at vi har religionsfrihed her i landet. Det er vi enige i. Fru Birthe Rønn Hornbech lagde også vægt på, at hvis man har en anden tro, skal man også have mulighed for at sige fra over for indholdet af den tro, som andre har og praktiserer, og fru Birthe Rønn Hornbech sagde vist sågar, at i en kristen forstand må man betragte muslimer som vantro. Det kan jeg såmænd nok også være enig i. Men det, som jo er opgaven for landets lovgivende forsamling, for Folketinget, er jo at formulere løsninger for hele vort folk, for alle de mennesker, der bor her, uanset deres åndelige habitus. Vi skal formulere løsninger for vort samfund, der vedrører både de vantro og ateisterne såvel som de kristne, muslimerne og jøderne, og hvad vi ellers kunne nævne i vores samfund, fordi vi skal være et helt samfund.

Det synes jeg er væsentligt at få sat på plads, hvor jeg synes, at fru Birthe Rønn Hornbech i sin korte bemærkning kom til at lægge hovedvægten på den forskel, der er på folks tro, og hvor jeg selvfølgelig også som kristen forbeholder mig retten til at tage en debat om dette med andre, som har en anden tro, end jeg har.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrland (S):

Naturligvis er talerstolen åben til at sige, hvad man måtte ønske. Det skal der ikke herske nogen tvivl om, og det vil jeg ikke overhovedet klandre nogen for at gøre.

Når det er sagt, vil jeg gerne sige, at jeg dog synes, det må være på sin plads, når man står her på talerstolen, at man så også kan dokumentere de påstande, man kommer med. I formiddags, da jeg var på talerstolen, brugte jeg i min sidste vending udtrykket sladder. Jeg skal være så ærlig at sige, at det fortrød jeg egentlig, da jeg gik ned fra talerstolen.

Men jeg er også nødt til at konstatere, at efter jeg har hørt fru Birthe Rønn Hornbechs svar, fortryder jeg det ikke: Man henviste til pressen, man henviste til, hvad der var foregået i den socialdemokratiske gruppe osv., og man kom